

EINDHOVENS TROTS

Blááuw-Wit Hart

KEES LEPELAARS:

"Klassieke sponsorgedachte is verleden tijd."

**'WIL OM TE WINNEN
IS BELANGRIJKSTE'**

Interview met Ivo Rossen.

**JELLE VAN
KRUIJSSEN:**

"Tennis is nu mijn hobby."

Jaargang 2, 2012, nr. 4
€ 3,95

**FC EINDHOVEN
GALABAL
STIJLVOL & INFORMEEL
SPONSOR IN BEELD
ERGON**

Stel dat keeper Ruud Swinkels in de laatste wedstrijd tegen FC Volendam een 'clean sheet' had gehad. 'Als' telt niet in topsport, maar in dat geval had FC Eindhoven het minste aantal tegendoelpunten gehad. Wat wel telt, is de organisatie van de verdediging van de blauw-witten: die stond in het seizoen 2011 – 2012 als een huis.

In de viermansverdediging vertolkte de 30-jarige routinier Ivo Rossen een opvallende rol. De tot centrale verdediger omgeturnde middenvelder speelde misschien wel het beste seizoen uit zijn carrière.

Oud-middenvelder Ivo Rossen blinkt uit als centrale verdediger

**'Mooi voetbal is leuk,
de absolute wil
om te winnen is veel
belangrijker'**

Tekst: André Driessen. Foto's: Peter Tops.

Ivo verzorgt de opbouw
tegen FC Den Bosch.

Net als veel andere Nederlandse jongens droomde de 4-jarige Ivo Rossen ervan om profvoetballer te worden. De eerste stapjes om deze droom waar te maken, zette hij in de achtertuin van het ouderlijk huis in Grave, een Noord-Brabants vestingstadje aan de Maas. 'Mijn vader was helemaal weg van het spelletje', trapt Ivo Rossen af in de kantine van het amateurcomplex van FC Eindhoven. 'De kans is groot dat je dan als zoon ook met het voetbalvirus besmet raakt. Zeker als je samen elke dag tegen een bal trapt. Met mijn goede been en vooral met mijn slechte been. Mijn vader heeft jarenlang bij Quick in Nijmegen gespeeld. Het betaald voetbal lonkte, alleen gooide een zware blessure roet in het eten.'

Liefde voor Feyenoord

Het was voetballen, voetballen en nog eens voetballen, dat in de basisschooljaren de klok sloeg. Zijn klasgenootjes waren voor N.E.C. of PSV, zelf was Ivo Rossen een fanatieke supporter van Feyenoord. Net als zijn vader. 'Op 4-jarige leeftijd nam mijn vader me aan het begin van het seizoen mee naar het AD-toernooi van Feyenoord, licht hij zijn opvallende keuze toe. 'Die volle Kuip heeft zo'n indruk op me gemaakt, dat de liefde voor Feyenoord nooit meer is overgegaan. Als klein jochie droomde ik daar regelmatig over: spelen in een bomvolle Kuip, in dat prachtige roodwitte shirt. Supporter zijn van Feyenoord is een apart gevoel. Wat dat precies inhoudt, kan ik bijna niet onder woorden brengen. Het legioen zingt niet voor niks 'geen woorden, maar daden'. Het is een virus dat nooit meer overgaat.'

Balen na een gemiste kans tegen Sparta Rotterdam.

Jeugdopleiding PSV

De eerste ervaringen binnen de krijtlijnen doet Ivo Rossen op bij een voetbalclub in Escharen, een naburig kerkdorp van Grave. Tussen zijn vierde en tiende levensjaar verdedigt hij de clubkleuren bij SV Estria. In rood shirt, witte broek en rode kousen maakt hij al snel indruk als aanvallend ingestelde middenvelder. De interesse van een BVO kan niet uitblijven. 'Tijdens een gezamenlijke voetbalclinic van PSV en JVC (uit Cuijk) heb ik me in de kijker gespeeld', zegt Ivo Rossen lachend. 'Als Feyenoord-supporter moest ik even slikken, maar ik heb deze buitenkans toch met beide handen aangegrepen.' Vijf jaar op rij speelde Ivo Rossen in de jeugdopleiding van PSV, toen hing hij zijn roodwit gestreepte shirt aan de wilgen. 'Elke dag op en neer reizen van Escharen naar Eindhoven begon me tegen te staan. Ik wist dat N.E.C. interesse had, dus de keuze was snel gemaakt.'

Posters van Diego Maradona

Als junior groeit Ivo Rossen op in een gouden periode voor het Nederlands voetbal. Oranje wint in 1988 de EK-titel en met Ruud Gullit, Marco van Basten en Frank Rijkaard is AC Milan bijna niet te verslaan. Aan de slaapkamermuur in Escharen overheerst echter het lichtblauw met wit van Napoli en het Argentijnse nationale elftal. 'In die tijd was Diego Maradona als voetballer mijn grote voorbeeld', blikt Ivo Rossen terug. 'Vanzelfsprekend probeerde ik op straat en in het veld zijn passeerbewegingen na te bootsen. Tijdens het WK voetbal in 1990 was ik niet voor Nederland, maar voor

Argentinië. Dat klinkt misschien een beetje gek, maar ik baalde echt als een stekker toen een huilende Maradona de WK-finale tegen Duitsland verloor. Als voetballer was hij een grootheid, daarna heeft hij veel moeite gehad om zich te wapenen tegen alle verleidingen die op zijn pad kwamen. Maradona is daarmee ook een voorbeeld hoe belangrijk het is om talentvolle spelers goed te begeleiden. Zonder professionele begeleiding is de kans groot dat je ontspoorde als je zoveel geld verdient op jonge leeftijd.'

Via N.E.C. naar Dordrecht'90

Vijf jaar lang speelde Ivo Rossen in het rood, groen en zwart van de Nijmegen Eendracht Combinatie uit zijn geboorteplaats. Na de hoogste jeugdfutballen leek een plek in de selectie een logische vervolgstap in zijn carrière. Jammer genoeg dacht trainer Johan Neeskens daar anders over. 'Het klikte niet tussen ons', herinnert Ivo Rossen zich de aanvaringen die hij soms met zijn trainer had. 'Ik ben altijd voor mezelf opgekomen. Soms is dat goed, soms is het ook verstandiger om een keer je mond te houden. Uiteindelijk is mijn N.E.C.-periode ook een wijze les geweest. Ik snap nu beter dan ooit dat je als jonge voetballer alles moet doen om te slagen. De club regelt de faciliteiten tot in de puntjes. Inzet en discipline dienen helemaal uit jezelf te komen.' De breuk met N.E.C. was een flinke streep door de rekening. Een carrière in het betaald voetbal leek even buiten beeld. Via via kreeg Ivo Rossen de kans om bij Dordrecht'90 zijn debuut te maken. 'Het was geen geweldig contract, maar wel een unieke kans om

IVO ROSSEN

Onder toezicht van
Ruud Swinkels leidt Ivo een nieuwe
aanval van FC Eindhoven in.

iets recht te zetten. Met trainers als Robert Verbeek en Jos van Eck heb ik aan de Krommedijk een geweldige tijd gehad en veel geleerd als voetballer.'

Aartsrivalen

Na één seizoen Dordrecht'90 trok Go Ahead aan de bel. De sportieve verrichtingen van de aanvallende middenvelder waren ook opgevallen aan de Vetkampstraat in Deventer. 'Natuurlijk was ik Dordrecht'90 dankbaar voor de geboden kans', verklaart Ivo Rossen zijn overgang. 'Maar als voetballer wil ik het onderste uit de kan halen en Go Ahead was toch weer een stapje hoger.' Slechts 27 wedstrijden acteert Ivo Rossen in de hoofdmacht, dan maakt hij een opvallende stap: hij kiest voor de aartsrivaal uit Zwolle. 'De supporters van Go Ahead namen me deze keuze niet in dank af. FC Zwolle was echter zowel sportief als financieel een verbetering. Deze kans kon ik dus niet laten lopen. Tijdens derby's slingerden de supporters me van alles naar het hoofd. Gelukkig ben ik professioneel genoeg om daar boven te staan.' In twee seizoenen en 42 wedstrijden groeide Ivo Rossen uit tot de publiekslieveling van FC Zwolle. Toch koos hij in 2007 voor een contract bij FC Den Bosch. 'Met trainer Henny Spijkerman kon ik lezen en schrijven, met zijn opvolger Jan Everse had ik niet helemaal de juiste klik.'

Band met Theo Bos

Bij FC Den Bosch kreeg Ivo Rossen te maken met Theo Bos. Bij de huidige coach van FC Dordrecht is verleden jaar alvleesklierkanker geconstateerd. 'Theo is een geweldige vent, ook buiten het veld. Als speler kon ik altijd mijn verhaal bij hem kwijt. Overdag of 's avonds: ik kon hem altijd bellen. Dat schept toch een band. Ik heb veel bewondering voor hem. Hij zit nu flink in de penarie, maar hij blijft positief. Ik heb veel van hem opgestoken. Als mens en als trainer. Ik hoop echt dat Theo er weer bovenop komt.'

In een uitwedstrijd tegen Fortuna Sittard raakt Ivo Rossen zwaar geblesseerd. De intentie om met elkaar door te gaan, was al uitgesproken door speler en club. Alleen zijn de contracten nog niet getekend. De blessure wordt zo extra pijnlijk. Gelukkig toonde FC Eindhoven interesse. 'Ik kreeg direct een goed gevoel bij deze club. Ze zochten een soort nestor om de jonge jongens te begeleiden. Daar had ik wel oren naar.'

Van middenveld naar verdediging

Onder trainer Jan Poortvliet start Ivo Rossen bij FC Eindhoven als controlerende middenvelder in de basis. Als Ernest Faber het stokje overneemt, dirigeert hij hem een linie terug. In eerste instantie is Ivo Rossen niet blij met deze positiewisseling. 'De keuze was door nood geboren', geeft hij tekst en uitleg. 'Op het middenveld was de keuze heel groot, achterin ontbrak nog een voetballende verdediger met techniek en inzicht.' Tijdens de vorige competitie lag Ivo Rossen regelmatig in de clinch met de huidige assistent van zowel Bert van Marwijk als Philip Cocu. 'In de loop van dit seizoen is er tussen mij en Ernest Faber een bijzondere band ontstaan. Ik snap zijn keuze en ik sta nu op een positie waarin veel van mijn kwaliteiten tot hun recht komen. Dat heeft hij uiteindelijk goed gezien. Van achteruit heeft Ernest Faber dit team aan het voetballen gekregen. We draaien een geweldig seizoen en we hebben veel goodwill gekweekt, maar op dit moment hebben we nog helemaal niks. De play-offs zijn een geweldige kans om promotie af te dwingen. Als spelersgroep zijn we daar honderd procent van doordrongen. Ook onder leiding van Erwin Koeman. Deze unieke kans moeten we grijpen. Voor de spelersgroep, de club en voor al die hondstrouwe supporters zou dat fantastisch zijn.'

Italiaanse Nederlander

Na zijn actieve carrière ambieert Ivo Rossen een functie als trainer. Het liefst bij een club in het betaald voetbal. Vooruitlopend op deze volgende fase in zijn voetballeven traint hij al de jeugd van Estria, Quick in Nijmegen en de D3 van FC Eindhoven. Volgend jaar wil hij graag zijn diploma's Oefenmeester 2 en 3 behalen. Hoe ziet hij zichzelf als trainer? 'Als jeugdtrainer stuur ik mijn jongens niet het veld in met ingewikkelde opdrachten', licht Ivo Rossen een tipje van de sluier op. 'Ik probeer ze mee te geven dat fouten maken en ervan leren leerzamer is dan jezelf verstoppen. Mooi voetbal is prachtig, de wil om te winnen is nog veel belangrijker. In dat opzicht heb ik wel eens het gevoel dat ik in het verkeerde land geboren ben. Sommige mensen keuren het gedrag van verdediger Marco Materazzi van Inter Milaan af, zelf kan ik echt genieten van die absolute wil om de beste te willen zijn. Ik houd geen pleidooi om rode kaarten te pakken of tegenstanders te beledigen. Met iets meer Italiaanse mentaliteit in ons bloed zouden we veel meer prijzen gewonnen hebben. Daar ben ik van overtuigd.'